

Apòkrifë – 30 (Sąd niebieszi)

Czedë sądu dzień nadcygnie
Trąbów głos lud z grobù dwignie
A łaskawica rozwidni

Niebné, sądowë wizawë,
Dze codniowé naje sprawë
Sóm rozsądy Bóg łaskawi

Wëcygnioné bãdą grzéché
Spòd zabëcò czasu pichù
A archaniół z mieczã, Michòł

Co òn je òd dobri smiercë
Mdze wprowadzòł Bòzé òwce,
Cobë kòzdi mógł sã zmiescëc

A wëjawic swòje czënë
Nick nie pùdze w zabòczenié
Nie pòmòze téz zwòlnienié

Òd doktora jinternistë

Le czëtóné bãdze z listë
Pò nôzwëskù. Mda sã jiscëc,

Że to dôwno temù bëło,
Że nié takô bëła òràdz,
Że na wszëtškò mògą przësądz,

Że w całoscë, że pò prôwdze
Bãdą òbgrëzywac nokce
Rëczec jak zwierzãta w klôtce

Zãbów bãdze szrëwòtanié
Białcësków głosné chlëchanié
Na se dzywné pòdzëranié

Ti na tëch tam, ti tam na tëch
Ksawér, jakbë miôł co wzãté
Bãdze sã pò głowie pãcôł

Sztazja, w sëkni niedopiãti
Bãdze wzëwac wszëtczëch swiãtëch
Gùst òdmôwiô Noster Pater

Długô réga na sąd czekô

Gréta chca sã z przódkù wepchnąc

Leno sã tłómacza lëchò,

Że mia kòmbatancczé kwitë

Za szmërgniãcé bùlwą z mitë

Czej z Brukselë VIP zawitôł

Cobë sã nie dłuza stanié

Kôzôł Rafôł wżąc, archaniól

Jinstrumeńta, a do graniô

Rôczył nôbëlniejszëch z karna:

Brahmsa, Bethowena, Bacha

Mòzarta, Szopena. Sadła

Róta prima mùzykantów

I naczwarza miliard taktów

Do trzech przëkluczowëch znaków

Grają chùtkò i pòmału

Cëchò, głosno i tak dali

Pòdskôcënk dają òspałim

Tëma w gòrzu nerwë zybią

A plimplocą, a kòlibią

A timczasã òbgadiwô

Slôdë, co pòd sąd kòlejczy

Jakbë zrobic sztrejk niebiesczy

Kòmitet òbiwatelsczy

Zebrałë sã swiãté krowë

Związk założa zawòdowi

„Źdajęcëch w Rédze Sądowi”

Jich prowadnikã Lecëpiérsz

Nowé pòstulatë klepie:

- Cobë stojało sã lepi!

- Cobë delë depùtatë!

- Cobë sąd bël z rëchcenwaltã!

- Bë bël kòzdi równo swiãti!

Bez pòsłańca archanioła

Gabriela przekôżã słowa

„Gòrzcze żôle” – wersjã nowã

Do nôwëższy z górów Góré

Cygną lédztwa dłudzé gónë

Długò ju ni mają spóné

Czedë tak kòl siebie stoją

To tamsam co blëznym zbroją:

To pòsłodzą picé solą,

To naleją w bótë sokù,

To wësadzą w lëft kąsk prochù,

Tu wëstraszą, tam kòl smrokù

Schòwią starków sztëczną szczãkã

Tam na dëtczi grają w damkã

Òmëlëcą, z rãczy w rãkã

Jidze towôr bez pòdatkù

A skòpicą mają statków

I dlô òjców, i dlô matków:

Ruchna biôlé i lilewé

Lék na munie, co są krzëwé

A ùkradli przez dwùch miesądz

Co chto chce – letkò dostónie:

Je sęczenka do kòmónie
Mòże sledze miec na pòłnié

Kùrs szukaniô grzéchów w głowie
Jak przejachac sã na krowie
Narodowi Fùńdusz Zdrowiô

Sprzedô chòrim nié za drogò
Jak zapùscëc sëwą brodã
I òpùscëc swiat za młodu

Swiãti Pioter ju tobakã
Gòscóm dôwô, ti ze szmakã
Cygna w nozdrë, starka stãkô:

- Jenkù, dobrô ta tobaczka
Dôjce jesz dlô mégò zãcka
Òn tak lubi. Sôrk dlô Macka!

Sznëptuchama w wiôldzé grochë
Wëcérają pò tim nosë
A czichają pòd niebiosë

Jich! A czich! Grzmòt jidze w blónë

Pò kaszëbskù wësziwóné

Szkòłë te nôbarżi znóné:

Tej żukòwsczé trzë mòdroscë

Chmùra z haftã je wejrowsczim

A na kòżdi, wiatrã niosli

Sedzy kròsniã a sã smieje

Nick to, że kãsk mòcnò wieje

A słunuszkò z sercã grzeje

Smiejã sã, bò òbczas sądów

Téż ò smiészność nie je trudno

W całoscë, jak jakô pludra

Klapertina ze wsë pierszô

Robi ze se wiele lepszą

A na sąsòdów nôdlëgszą

Lëtaniã gadac mòże:

- Ùważce so, dobri Bòże

Same gòdczi kòl nich kòzé

Żòdny mòdlëtwë nie zmówiã

Spią ò gòdzënã za długò
Slëszczé trapë, jem sã spùrgna

Czej pòdlôżała pòd dwièrzë
Cobë pòdczëc, prost na krziże
Jem zładowa z trapów wizë

Òn jã zdrôdzô, òna jegò
Brifka czãsto do nich biegò
A jich scyrz, przësygnãc mògã

Że pól wsë miôł w piãtë żarté
Stark piãc mòrgów przegrôł w kartë
Dzeczëska są tak òbdzarté

Że sóm rek bë sã zlitowôł
Òna – krówcka, òn z Òrzłowa
Bez pól nocë trzôsk na słowach

Drëdzi pól cos straszno trzëszczy
Mòje chłopskò bez to nie spi
Chce bëm pòzbëła sã kòszli

A wëmiszlô, a cëdëje

Niglë kùrzëskò zapieje

Ze trzë razë më òbòje...

- Të na sądze, czë sã chwôlisz?!

Wzął, Nôwëszzi białkã zgromił

Kôzôł w czëscu ùplesc dlô ni

Wiôlgã czipã a w ni żnije

To towarzëstwò ji miłé

Zabédowôł na lat czile

Jaz òdùczy sã klapaniô

Na jinëch ùstëgòwaniô

A timczasã drëdzi kana

Przede Bòga lica strodzé

Próbùją całowac w nodzi

Le cherubin, czej są krodzy

Trzimie w szturze kask za smiałëch

Òdgòniwô: Dali! Dali!

Jaz hòlëje w niebny sali

Prawie w rëdze je nôpierszi

Rojber Stach, z tēch wnetk nōgòrszēch

- Chcôł jem satkã pòmòc niesc ji

Niepòtrzēbno sã wēriwa

Ze starëszkoma tak biwô

Nie zrozumiejã a tej: lēj gò!

Krzēcã. Trzēmac! Łap kradélca!

Zmiłowanié, Panie, miějce

Kòtë z b̀nków bãdziesz wiskac!

Stoji Rózków Franc, òchlapùs

Co sã na smierc łoni zapił

Co sztót z nerwów blësã drapie

Në... jô... tegò... Jô ni mògã

Cerpiec za to! To kòlega

Zachãcywôł: Nëze, szkòda

Cobë b̀dla òsta całô

Pózni drëgò, trzecò, mało

Wcyg le bało i sã stało...

A co z dzòtkama, kòbiétã?!

Białczy zdrówkò miôł wëpité

I za starkã, cotkã Gitã...

Bãdze pita, co le ò se

Rozmiôł za zëcégò mëslëc

W nôðstrzészim, piãc lat, pòsce!

Szkólnô doprzësza do głosu

Co mia cop ùplotli z włosów

A co włos, to złosc – na knôpów,

Na dzëwczãta, co jich w szkòle

Wcyg za głëpstwa kôra bële

Co sã ùczniowie ji belë

Sóm direktór téz bëł w strachù

Gôdôł, że to baba-diacheł

Cwiardô jak òd piécka kachel

A nôwikszą robia krziwdã

Czedë gôdac zakôzywa

Dzôtkóm pò kaszëbskù. Z chléwa!-

Rëcza. - Jesta wa wëlazli?!

Jesz rôz chto mie pòlsczi skazy
Mdze pò skłach pòtlëklëch łazył!

Bògù lëftu jaż zafela
Kôzôł zeblec jã na gòło
I wëpòlëc, chòcô wëła

Calëszinczi nasz alfabet
Żebë nigdë nicht nie zabëł
Że to nôwôżniëszë prawie,

Cobë gadac pò kaszëbskù
(Je téż jinëch pòrã rzeczów)
Sztrôfa taką zadôł òstrą

Czej sã szkólnô głosno dzarła
Przë „o” z dakã, wëszedł z karna
Mòrdôrz, co gò nick nie barnia

Za òkrutné krwie przelanié
Niedowinnëch mòrdowanié
Miôł pieczelné na se szchanie

Òd noszeniô diôbłóm smòłë

Co w ni dëszë czôrné mëlë
A przë szpërze młińszé kòło

Ûrzeszoné, bë co krokù
Czuł bòżégò mòc wërokù
I tak òd sprzed wòjnë rokù

Szatan-stróż tej òpòwiôdô
Co sòdzëwi tam wëstwôrzôł
- Pòdług mie, òdpòkùtowôł

Co przeskùrził bël za zëcô
Temù, Panie, proszã ò to,
Bë dac pòkù jegò dëszë

Przëmknął Pón Bóg lewé òkò
Kąsk na diôbła wezdrzôł z bòkù
Taszã z gromama òdsztëkôł

A wëcygnął grzmòt ògnisti
I ùczidnął kòło młińszé
Co przë szpërze miôł je grzësznik

Bògù dzãka! Chwała Bògù!

Mòrdôrz szósti rôz sã żegnô

Copającë wnetk sã pòtknął

A na czôrnégò wlôzł ògón

Zawëło diôblëszcze, pòmión

Szedł liskawicą pò niebù

Wej, ùrzãdnik z kwitów hùrmą

Rozliczóny je za służbã

Za to, że z gòdzënów ùrznął

To piãtnôsce minut, dzesãc

Delegacje brôł przez miesãdz

Nick, że rosła sprawów kòpa

Co załatwic flot òn miôł je

Jemù sã nie spiesza. Czile

Wniosków w szëflôdach zadżinie

Ten tu nie je druczk pòprawny

Pòdług nônowszi ùstawë

Nie pòradzã nick! Bël prawie

Przë ti sprawë rozsãdzenim

Prokùratór, co sëmienié
Groza z głowë mù wëlenim

Za sta dokôzów nôkrzëwszëch
Pòstrzód paragrafów łeb skrił
A próbòwôł brónic: - Wezce

Ûważce sobie, Nôwëższy
Że je prawò nie nôlepsze,
Co parlameńt je wëmëślił

A prezydeńt nie przekreslił
Miějce łaskã! Rzekł Bóg: - Pies jes!
Co sznëkrëje dzes pò miesce

Zamiast doma sedzec w bùdze!
Niech tëch dwùch stąd zarô pùdze
A òprzestónie mie mùdzëc

Do drëkarnie! Przëkôzania
Lëdzóm dóné przez Ôbrama
i Mòjżesza, a lëtaniã

Do Kaszëbsczi Bòzi Matczy

Wëdrëkòwac. Tëz pòdrãcznik

Do religie, jak sã patrzy,

Znaczczi z biòłim cùmmùlusã

Wëdac mają za pòkùtã

Tak, cobë nie sòda mùcha

Wtim probòszczowa gòspòsza

Co sëdzała jak kòkòsza

Z przëtu ławë, z wiòldzim kòszã

Pòliticzno dosc zawzãtò

Co to radia słëcha chãtno

Wstała a prawiła gãsto:

- Bò to wszëtkò wina rządu!

Òn òkròdò lëdzy z wzątkù

Nijak nie je to w pòrządkù

Ne parchaté pitë, citë

Zusë, krusë, celulitë

AA – a i tak są spiti

A do mòpsów, gòpsów łążã

Pò wespółmózkã. Czësto darmò
Jiny robiã kòłoważã

Cãżką robòtã w swim żëcym
A ti zdrzã, bë kaskã chwëcëc
Cobë jich nie wzãło z mòcë

A ju ùrząd pòwiatowi
Nie dô krziwdë jima zrobic
Jak nie robic, a zarobic –

To dzys młodi mają w głowie
Starków zemiã wnetk w pòłowie
Wësprzedónô pòd bùdowë

Le sztudrowac, tej za greńcã
Nie żeń sã, chòc môsz ju beńla
Rób karierã, môsz czas z dzeckã

Państwò cë òbetrze rzëckã
Dô emeriturczy përnã
A familiã diòble bierztã!

Niechle mëmka nie jagùje

A òd dôwna mô te bóle?
Dochtór zbadôł, czë sztëmùje?

Czë pò równo serca z dëszą?
Mòże w cele sã nie miescã?
Czasã je tak, tedë pleszczą

Czipczy- òczipczy do lëdzy
Tu bë prosto lék sã przëdôł
Gwës cos móm. Jem tegò bòga...

Je! „Mùskòwô draszmaszina”
To pòmòże. Jakbë ni mia
Nalézã, co jiné, ninia

Taczi recept z kòszã białce
Przëdôł socjalistów kanclér
Chterën sôdł pò lewi rãce

Tegò, co nen sąd prowadzi
Jãlë sã ti z prawi wadzëc
A Bóg smieje sã z jich zwadë:

Prëcz! Tec deksteram wôżniészé!
Chto je z lewi, ten je grzésznik!

A wa, z prawi, nick mądrzészi!

Lewi, lewi – same plewë!

Prawi nie rozëmią mòwë!

Nòród! Spòlëzna! Do szkòłë

Wësłac całą prawą stronã,

Czej takò niedoüczonò!

Co?! Wa dejã swą skażonã,

Tegò reka z Mar(k)sa rodã

Nóm wmòdliwòta? Pòd szpòdã

Trafita! Wa głëpcë! Zgroza!

Pón nad Pónë krzëknął z gòrzã

Jeden bë drëdzégò zeżarł!

A dze rozëm?! Jòch a pòmsta

Gòrniã w cemzi lëdzczy sprawë

Namklé móm, chto lewi, prawi

Bãdz tu mądri. Wez tu zbawie...

Spùscył pòlc sã na dól listë

Na nôzwëskò òrganistë

Co le wëbòléwôł wcyg wstec,

Że gò blëzny nie rozmiejã

A mającë żòlskò ò to,

Tej-sej zrobił swiniarëją

I zmieniwôł Jón robòtã

Nawëpisôł w jinternetach

Nôrozmajszé bëleca,

Że gò krziwdzą bez rok całi,

A òn taczi je spaniałi

Swòją rãką wiersz widzałi

Piãti, szósti a szesnôsti

Lëtróma na papiór dostôł

Wnet w pòëtã je ùrosłi

I nie widzą, a nie chwôłã

To zastawi sã stowôrã

Nié za wiôlgã, ale nowã,

Dze, chòc sódmé grô skrzëpice

Téż trzimają gò dlô wicu

Swiat nié raką, wiedno przék wçag

Jidze z wëszczergą do Jana

Zamiast z wiérzkù brac smiotanã

Òn le depce przë òrganach

Bòżô łaska gò nie mina

Terô pierszi je kalikańt

I wëstwôrzô pòrëch w pipach

Czedë lëftu dotegùje

Same plëną Alleluje

W niebną krôjnã. Chtos szpókùje

Miészô mir a bezpiek mòdri

Pùscył sã szandara niebny

I dze jasón króną przëkrił

Pażãc cënią malëtëchną

Nalôzł, wej, malinczé dzeckò

Co to płaczka baro mòckò

Skąd dzeculkò, kògùm matka?

Jął docygac sã szandarka

Lulacza dôł. – Pùdzkôsz spatkac –

Mówi, a to môłé drze sã

Rozeblôkł, zmienił pielëchã

Sygnął rãkã za pazëchã,

Bùdlã z mlékã z Mlëczny Drodzi

Dôł do picô. W rãczkã włôził

Grochòtkã. W pòdëszkã młodzy

Natkôł, cobë robia w nocë

Mù na ùszkò. – Dlô ce

Bãdã szumkãłë. Na płoce

Wiszą a sã sëszą z pisków

Pielëszczy. Szandara Skrzyńszczy

Dostôł ùrlop tacerzińszczy

A wespółkã dlô samòtnëch

Òjców, tak jak òn je, dzetnëch

Kònie sã skrzëdlaté w kòpli

Pôsają na niebnym kléwrze

Rzã, bò zamknãłë sã dwiërze

Za szpetôklã, co dopiérze

Sã zakùncził. A chto nie spi

Niech mù sã ti nocë przësni

Całi ten nasz Sąd niebieszi ☺